

SAKKE

nousee sarjaan

 Kids

JORMA NENONEN

Jorma Nenonen

Sakke nousee sarjaan

SAGA Egmont

Sakke nousee sarjaan

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1991, 2021 Jorma Nenonen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727157849

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Kausi alkaa voitokkaasti

– Niemihän on ilmiömäisessä vedossa! Kolme maalia oululaisten verkkoon! Se on jo jotakin!

– Kyllä on jätkä kehittynyt!

– Vaikka kyllä se kesällä hikoilikin!

– Näköjään se kannatti! Oli huippumatsi Niemeltä!

Syyskauden viimeinen ottelu ennen joulutaukoa oli juuri päättynyt. Oululaiset oli nujerrettu kahdella maalilla ja hattutempun tehnyt Sakke oli ollut kentän ehdoton kunkku. Sen tunnustivat pelikaveritkin, jotka taputtelivat häntä olalle ja keksivät kilpaa ylistyssanoja.

Totta oli, että Sakke oli kesällä hikoillut. Heti keväällä hän oli alkanut juosta pitkiä lenkkejä, joskus Keijon kanssa, mutta useimmiten yksin. Vaikka juokseminen kesäkuumalla oli ollut rankkaa, Sakke oli sinnikkäästi tehnyt lenkkinsä vähintään kolme kertaa viikossa. Elokuun puolivälissä oli aloitettu D-juniorien yhteisharjoitukset. Sakke juoksi sittenkin omia

lenkkejään, ja yhteisharjoitukset mukaan lukien hän oli kaksi kuukautta harjoitellut peräti kuusi kertaa viikossa.

Harjoitus oli tuottanut tulosta, ja kun ennen sarjakauden alkua nimettiin D-juniorien ykkösjoukkue, oli Saken valinta täysin selvä. Pelit olivat myös sujuneet hyvin. Syksyn harjoitusotteluissa Sakke oli ollut paras maalintekijä ja sarjaotteluissakin hän oli pistepörssissä Ismon jälkeen toisena.

Juuri päättynyt voittoisa kamppailu oululaisia vastaan kruunasi Saken syksyn, ja leveästi hymyillen poika otti vastaan kaverien onnittelut.

Enpä onneksi kesällä antanut periksi, vaikka monesti tekikin mieli ripustaa lenkkitossut naulaan, hän ajatteli.

Pyöräillessään jäähallilta kotia kohti Sakke mietti kulunutta syksyä. Sekä koulussa että kotona oli mennyt mukavasti. Pelihommat olivat sujuneet erittäin hienosti. Aivan takaiskuitta syksy ei kuitenkaan ollut mennyt. Kristiinan kanssa sattunut välikohtaus nostatti vieläkin harmin punan Saken poskille.

Pitkin syksyä kuudennen B:n jääkiekkoa pelaavat pojat olivat välitunneilla erottautuneet omaksi ryhmäkseen, ja Sakke oli ollut joukossa innolla mukana. Eräällä välitunnilla marraskuun loppupuolella oli yksi luokan hiljaisimmista pojista, Mika, sattunut vitsailemaan:

- Eikö teitä jo kyllästyä tuo iänikuinen pelaaminen?
- Mitä sinä jätkä sanoit? Hei, kuulitteko te mitä tuo sanoi?

Kiekkoilijat kääntyivät katsomaan Mikaa, joka tajusi menneensä liian pitkälle ja valahti aivan kalpeaksi.

- Mitä sinäkin luulet tietäväsi näistä asioista?
- Jätkä itse ei osaa kunnolla luistellakaan.
- Itse ei pelaa eikä urheile ollenkaan ja tulee toisille soittelemaan.

– Anna kuule jätkä olla viimeinen kerta, kun meille tulet päättäsi aukomaan.

Puolikymmentä närkästynyttä pelimiestä kerääntyi Mikan ympärille. Tilanne kävi uhkaavaksi, kun joku tönäisi Mikan kumoon. Rähinä oli kiinnittänyt muidenkin pihalla olevien oppilaiden huomion ja nämä olivat kerääntyneet rähisijöitten ympärille. Myös valvova opettaja oli huomannut jotain epätavallista olevan tekeillä ja hänen tulonsa pelasti Mikan.

Kun kello soi sisälle, Sakke käveli hiljalleen ovelle ja huomasi Kristiinan vieressään. Tämä oli kiukkuisen näköinen ja sanoi:

– Enpä olisi sinustakaan uskonut.

Sakke ei uskaltanut toisten oppilaiden kuullen kysyä, mitä Kristiina tarkoitti, mutta sanat jäivät kovasti vaivaamaan häntä. Asia selvisi vasta parin viikon kuluttua koululla järjestetyn diskoillan päätteeksi.

Kuudes b oli jo yli kaksi vuotta puuhannut luokkaretkä. Rahaa oli kerätty monin tavoin, myyjäisillä, paperinkeräyksellä, käytettyjen urheiluvälineiden kaupalla ja arpajaisilla. Oppilaat olivat koko syksyn painostaneet opettajaansa järjestämään diskon. Aluksi opettaja oli ehdottomasti kieltäytynyt, mutta oli lopulta vähitellen alkanut taipua. Kun oppilaat olivat vielä saaneet muutamia vanhempia puolestapuhujikseen, oli opettaja suostunut sillä ehdolla, että joulujuhliin ei järjestettäisi ohjelmaa.

Disko oli sovittu pidettäväksi joulukuun alussa ja siitä oli tiedotettu Raahen kaupungin suurimmille ala-asteille. Oppilaat olivat suunnitelleet ohjelmaa useita viikkoja. Aika oli mennyt suurimmaksi osaksi kinasteluun siitä, millaista musiikkia diskossa soitetaan. Opettajan johdolla oli viimein päästy kaikkia tyydyttävään sopuratkaisuun. Välipaloiksi oli keksitty muutama pieni sketsi.

Sakke oli valmistautunut huolella diskoiltaan. Äidiltä hän oli pyytänyt parturirahan, ja hiukset oli laitettu hienoon kuntoon. Ennen lähtöä hän kävi suihkussa ja suihkutteli reilunpuoleisesti deodoranttia. Uudet farmarit ja uusi punainen villapaita sinisen kauluspaidan kanssa näyttivät ihan mukavilta päällä. Sakke oli luvannut mennä hakemaan Keijoa, ja yhdessä pojat lähtivät kävelemään koululle.

– Oli se kyllä ihme, että opettaja suostui tähän diskoon, Sakke sanoi.

– On siitä sille puhuttukin. Koko syksyn likat ovat kyselleet, Keijo vastasi.

– Kerranhan se melkein jo suuttui, kun likat olivat jatkuvasti ruinaamassa.

– Saapa nähdä, tuleeko sinne porukkaa.

– Varmaan tulee. Minä näin päivällä kaupungilla yhtä kaveria, joka on Keskuskoulussa ja se sanoi, että niiden luokalta tulee monta oppilasta.

Poikien kävelytahti kiihtyi heidän sitä huomaamatta ja lähellä koulua he jo melkein juoksivat. Sakke vilkaisi kelloa ja pysähtyi:

– Hei, odotetaan vähän. Kello on vasta varttia vaille. Ei kai me kehdata olla ensimmäisiä.

– Ei tietenkään. Käydään vähän kävelemässä tuolla kaupungilla päin, Keijo ehdotti.

Jatkuvasti kelloa vilkuillen he astelivat sanattomina kunnes Keijo kysyi:

– Aiotko sinä tanssia likkojen kanssa?

– Saa nyt nähdä. Aiotko sinä? Sakke väisti kysymyksen.

– Kyllä kai sitä pitää tanssia.

– Kenen kanssa?

– En minä nyt vielä tiedä. Sittenpä hän näkee. Sinä taidatkin jo tietää, kenen kanssa tanssit, Keijo yritti pysytellä vakavana.

Sakke tuhahti ja vaihtoi puheenaihetta:

– Kello on kohta kymmenen yli. Kyllä me nyt voidaan jo mennä.

Koulun voimistelusalista oli diskoillaksi peruttu urheiluseurojen iltavuorot ja oppilaat olivat koristelleet sen. Salissa oli hämärä valaistus ja siellä soi musiikki. Pojat pysähtyivät ovenpieleen katselemaan.

– Onhan täällä jo vaikka kuinka paljon porukkaa, Keijo kuiskasi.

– Varmaan yli sata, Sakke arveli hetken tarkkailtuaan.

Väkeä tuli koko ajan lisää, ja tulijoiden työntäessä Saken ja Keijon oli mentävä peremmälle saliin. He kävelivät arkaillen yhteen nurkkaan, jossa näkivät muitakin oman luokkansa poikia.

Sakke huomasi, että kaikki pojat olivat istumassa tai puolittain makaamassa seinän vierillä. Yhtään poikaa ei näkynyt tanssimassa. Tytöt sen sijaan tanssivat melkein kaikki.

Muutamat rohkeimmat tytöt kävivät houkuttelemassa poikiakin tanssimaan, mutta kaikki kieltäytyivät tai suorastaan lähtivät pakoon nähdessään tytön tulevan kohti. Osa pojista juoksenteli pitkin seinänvieriä ja töni toisiaan. Muutamat innostuivat leikkimielellä painimaankin.

Äkkiä musiikki lakkasi. Kaikki kääntyivät katsomaan näyttämölle, jossa kasettisoitin oli. Opettaja seisoi soittimen vieressä sen näköisenä, että kaikki hiljenivät.

– Vaikka minä olenkin vanha, enkä luultavasti teidän mielestänne käsitä näistä nykyajan diskoista mitään, niin aion kuitenkin sanoa jotakin. Minä nimittäin olen luullut ja luulen

vieläkin, että diskoissakin on tarkoitus jollakin tavalla tanssia. Siis sillä tavalla kuin ennenkin. Tytöt ja pojat parina. Niin minä ymmärsin silloin, kun te tätä diskoa olitte vailla ja minä tiedustelin millainen se on. Nyt minä olen yli puoli tuntia seurannut tätä touhua ja mitä minä näenkään: tytöt tanssivat ja pojat juoksentelevat pitkin seiniä ja painivat keskenään. Eiköhän nyt sovita niin, että pidetään juoksu- ja painikilpailut erikseen ja tanssit erikseen. Nyt katsotaan pari sketsiä ja sen jälkeen otetaan tuo tanssihomma uusiksi.

Sketsien jälkeen uskaltautuivat muutamat pojatkin tanssimaan, mutta suurin osa rymysi edelleen nurkissa. Osa pojista juoksi pukuhuoneen ja salin väliä paukutellen ovia.

Sakke istui salin nurkassa eikä saanut rohkaistua mieltään niin paljon, että olisi hakenut jotakuta tyttöä tanssimaan. Pari kertaa hän oli jo päättäväisesti noussut ylös mennäkseen tanssimaan, mutta aina viime hetkellä rohkeus petti.

Jälleen musiikki taukosi.

– Nyt se räjähtää. Sen näkee jo naamasta. Aina kun se hermostuu, sillä on tuollainen ilme, supatti Keijo, joka oli ilmestynyt Saken viereen.

– Nyt tämä saa riittää. Tässä on juostu ja painittu jo puolitoista tuntia. Minä en keksi muuta konstia kuin lopettaa koko disko. Ulkona on paljon paremmat tilat juosta, niin, että se siitä, opettaja sanoi.

Salissa oli hiirenhiljaista.

– Opettaja?

Kaikki kääntyivät katsomaan puhujaa, joka oli Saken luokkalainen Hanna.

– Niin mitä? Onko sinulla jokin parempi ehdotus?

– Jätkät ei uskalla sen takia tanssia, kun täällä on niin valoisaa, Hanna sanoi.

– Valoisaa? Täälläkö on liian valoisaa? Yhdessä lamppurivissä vain on valot, opettaja ihmetteli.

– Niin mutta silti, Hanna jatkoi itsepäisesti.

– No jos se siitä kiinni on, niin sammutetaan sitten nuo viimeisetkin valot. Minä en kyllä ymmärrä, miten te sitten näette tanssikaverinne, mutta omapahan on asianne.

Valot sammutettiin, ja se sai viimein pojatkin rohkaistumaan. Salissa oli nyt lähes pilkkopimeää. Hetken kuluttua opettaja kävi avaamassa valaistuun käytävään johtavan oven, mutta se ei enää tahtia haitannut.

Sakkekin nousi ylös ja haki katseellaan Kristiinaa. Ennen kuin hän näki Kristiinan, joku tönäisi häntä olkapäähän. Kääntyessään katsomaan Sakke näki Hannan seisovan takanaan ja viittoilevan tanssilattialle päin.

– Se oli aika rohkea temppu, se äskeinen, Sakke sanoi.

– No minua rupesti niin ottamaan päähän, Hanna vastasi.

– Nyt ainakin kaikki tanssivat.

– Olihan tuo jo aikakin.

Enempää sanomista Sakke ei keksinyt, mutta tanssiminen Hannan kanssa hieman rentoutti ja pian hän uskalsi hakea itsekin tyttöjä. Koko ajan Sakke vaani tilaisuutta päästä tanssimaan Kristiinan kanssa, mutta tällä oli niin paljon tanssittajia, että Sakke myöhästyi joka kerta. Kun iltaa oli jäljellä enää puoli tuntia, Sakkea onnisti. Hän ryntäsi Kristiinan luo ja ehti juuri ja juuri ensimmäisenä. Sakkea hiukan harmitti, kun juuri silloin sattui tulemaan jytäkappale, jonka aikana oli mahdotonta keskustella. Toisaalta se on ihan hyvä, sillä enhän minä osaisi mitään sanoakaan, hän ajatteli.

Toinen kappale oli hidas, ja sen alkaessa Sakke ei oikein tiennyt, miten ottaisi Kristiinasta kiinni. Hetken hän heilutteli käsiään ylös ja alas. Viimein hän otti tanssiotteen, jonka oli mielestään nähnyt televisiossa. Vasemmallaan hän tarrasi Kristiinan oikeasta kädestä ja oikean kätensä hän asetteli Kristiinan selän taakse. Sakella ei ollut hajuakaan tanssiaskelista. Muistikuviansa mukaisesti hän otti muutaman askeleen eteenpäin ja teki pyörähdysen. Se tuntui sujuvan kohtalaisesti ja Sakke oli onnesta mykkänä.

– Minä luulin, että sinä olet suuttunut, Kristiina sanoi hetken kuluttua.

– Miten niin? Mistä? Sakke oli sulkenut silmänsä ja ollut aivan muissa maailmoissa.

– No, kun et ole koko iltana tanssinut minun kanssani.

Sakke ei kerennyt vastata, kun kappale jo loppui ja joku tuli koputtelemaan Kristiinaa olkapäähän.

Sakke meni istumaan seinän viereen ja miettimään Kristiinan sanoja. Se varmaan tarkoitti sitä Mikan juttua, hänellä välähti.

Pian opettaja sytytti saliin valot ja ilmoitti illan päättyneen.

Sakke mietti kuumeisesti miten pääsisi vielä puheisiin Kristiinan kanssa. Hän seurasi Kristiinaa vaatenaulakolle ja pääsi kuin pääsikin lähtemään yhtä aikaa ulos. Ulko-ovella hän kysyi tytöltä:

– Mennäänkö kahdestaan kotiin?

– Mennään vaan.

– Miksi minä olisin suuttunut sinulle? Sakke kysyi, kun he olivat kävelleet vähän matkaa puhumattomina.

– No kun minä sanoin sillä tavalla, Kristiina vastasi.

– Millä tavalla? Sakke yritti, vaikka muisti tapauksen hyvin.

Jääkiekko on vienyt kuudesluokkalaisen Saken täysin mukanaan. Kun D-juniorien ykkösjoukkue nimetään, Sakke valitaan tietysti mukaan. Mutta ei siinä kaikki. Edessä on pelejä, joissa Sakke on koko joukkueen parhain! Saken on kuitenkin vaikeaa unohtaa aikoja, jolloin koulun jääkiekkoilijat kiusasivat häntä. Elämää sekoittaa myös ihastus Kristiina, josta Sakke ei oikein saa selvää.

Sakke nousee sarjaan on toinen osa jääkiekkoihmisessa Sakke-sarjassa.

Kirjailija **Jorma Nenonen** (s. 1952) työskenteli pitkään rehtorina. Hän on julkaissut jääkiekkomaailmaan sijoittuvan Sakke-nuortenkirjasarjan.